

Visió pedagògica.

(31)

A l'entrada d'uns baixos, un home jove, encenxinat, amb una llarga brusa de fil, fuma i mira al carrer tot fent la digestió. Darrera d'ell els vidres d'una manpara deixen transparar les tenebres de l'interior. L'home, evidentment, ha fugit de l'interior de les tenebres, i esplaia sos ulls i son pensament en les xiques i insubstancials peripetries que solen ocórrer en la via pública d'un barri democràtic. Una mare que renya a uns fills que terregen i s'embruten, uns gossos que s'emporten, l'escombriaire que aboca un atuell al carro blindat tot fent l'ullet a una minyona grassa, i com a succés excepcional, una disputa de dones o les renyines del drapaire amb un acaparador de pells de conill.

En l'entrecella, aquell home de la brusa i del cigar, hi porta un estigma fracassat, les ombres d'un aborriment crònic, una displicència d'irredimit convertida en mandrag que li devalla per les fesomies mortes, inexpressives, lasses, i li dibuixa en la boca, sota el bigot de policia, un gest crudel d'enuig i despreu.

Té aires de mosso de clínica o de practicant d'hospital, bregat en tota mena de misèries, saturat de gemecs i de mirades planyivoles, ple d'una indiferència professional estatutària.

I no obstant, aquell subjecte és un mestre, un mestre particular i el cattu de llobreguesa que s'ovira a la seva esquena, un estudi.

A dalt del cancell, un rétol d'esmalt, propi d'un magatzemista de samarretes, adjectiva pomposament, amb pretensions de modernitat, el col·legi (?).

I per la vorera, jo vaig trobant escamots de petits escolars que corren a entafurar-se en aquells baixos. Entortolligades al coll porten llurs bufandes; penjades a l'espatlla, llurs bosses de cuir roig; a retaló, les mitges...

le

l. de

l. p

l,

l a

l,

le H q

l p

le L a

menys-
pren inve-
terats.

Els més grandets donen la mà als més xics, agermanats per una mateixa dissort. Quan en cau un tots l'ajuden a aixecar-se. Van aplicant-se llurs fantasies nimies o discuteixen jugades de bóllits, de pam i ratlla, etc... o ves-canvien bales i cromets. Tots duen, ~~un~~ estergit en les faccions un presentiment d'oració i de taula de multiplicar cantats a l'unísson, i també quelcom amarg i desil·lusionant del que traspua l'entrecella del mestre.

I entren al col·legi aïrossegant els peus, llevant-se la gorra, fent un salut incorrespost a l'home de la brusa, mirant-lo amb ansia d'ésser mirats, de trobar una rebuda que no desdigni del comiat maternal, una prolongació de la llar, un indici d'amorosa sol·licitud, al menys, una engruna de tendresa fingida. Alguns allargen la mà per a rebre l'encaixada pedagògica. Molts la reculen avergonyits de no veure's correspost, altres ~~obtenen~~ l'encaixada, però resulta un gest maquinal, distret... Mai va seguida d'un esguard ni d'un moviment de llavis. El mestre xucla el seu cigar bo i mirant el carro de les escombreries, els gossos vagabunds, les cames de les noies que van a llurs quefers; sense desarrugar l'entrecella, sense treure la brunesa menaçanta del seu front, ni l'impassibilitat cruel de la seva faç.

I els deixebles passen a frec de la seva brusa, i desapareixen engolits per la mampara, i acoten la testa com anyells; alhora que sobreix una brava trágica d'aquell interior, podrimaner de cartipaos, abecedaris i parenostres.

però

h

105

h

h

h

#

IX

h

h h h

dits de rutina